

τὰ πρό μικροῦ συμβάντα καὶ καταβάλλουσιν ματαίως προσπάθειας, ὅπως ἐκβάλλη ἀπὸ τοῦ βράχου τὴν ἐν αὐτῷ καθηλωμένην τριαινὰν τοῦ σωτήρος της· καὶ ἐκεῖνος ὅμως ἐξεπλάγη οὐχὶ ὀλίγον διὰ τὸ κάλλος τῆς νεάνιδος, ἣν τώρα τὸ πρῶτον παρατήρει μετὰ προσοχῆς. Ἡ Ἀμυμώνη ἦτο τῷ ὄντι ἐν τῶν δροσερῶν ἐκείνων καὶ ἀκτινοβόλων πλάσμάτων, ἅτινα διατάζει· τὶς ἐὰν ἐπλάσθησιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ ἐξ οὗ καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, ἔχουσα ὀφθαλμούς μαύρους καὶ χεῖλη τὰ λαμπρότερα ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ· χρυσῇ σφενδόνη ἐκράτει περιδεδεμένη τὴν ἄφθονον αὐτῆς ξανθὴν καὶ ἀποστίλουσιν κόμην, ὃ δὲ μακρός της γιγών, ὁ χωριζόμενος διὰ ζώνης περὶ τὴν ὀσφύν, προέδιδε διὰ τῆς λεπτότητός του ὅλας τὰς μαγευτικὰς καμπυλότητας τοῦ σώματος αὐτῆς, ὡς τοῦ τῆς Ἑλένης κανονικοῦ.

Ὁ ὠραῖος ἀνὴρ ἀφοῦ ἐξήγησεν εἰς τὴν νέαν τὴν ἐμφάνισιν του, εἰπὼν ὅτι ἐπεθεώρει τοὺς ἐκεῖ πλησίον βόσκοντας ἵππους του, ὅτε ἤκουσε τὰς φωνὰς αὐτῆς, τὴν ἔσυρε κατόπιν ὑπὸ τὴν σκιὰν πολυφύλλου πλατάνου, ὅπου ἡ Ἀμυμώνη ἐκάθησε προθύμως, θεωροῦσα ἀδιακρίσιαν τὸ ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ τόσον ὠραίου καὶ ὑπερὰνθρώπου σωτήρος της. Ἐκεῖ δὲ τότε νέα ἐκπληξίς, ἀπέναντι τῆς ὁποίας αἱ προηγούμεναι ἦσαν ὅλως ἀσήμαντοι, ἐβύθισεν αὐτὴν εἰς ἐντελῆ ἔκστασιν. Τὰ δένδρα εἶχον ἤδη αἴφνης πληρωθῇ λαμπρῶν καὶ πολυχρῶν ἀνθέων, ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου παρῆεν εἰς τὴν πρασίην χλόην χρυσοῦν χρῶμα, οὗτινος ἡ λαμπρότης ἔφερε σκοτοδίνην εἰς τὸ βλέμμα, ἡ χλιαρὰ ἀτμόςφοιρα ἐπληροῦτο εὐωδίας μεθυστικῆς καὶ ἡδυάτης, καὶ τὰ μυρία ἐπὶ τῶν κλαδῶν ἱστάμενα ποικιλόχρσα πτηνὰ, ἔμειναν πρὸς στιγμὴν ἄφωνα, καὶ πανταχοῦ ἐν τῇ κοιλάδι ἐπεκράτησε τελεία σιγὴ· τότε καὶ ὁ Ποσειδῶν — διότι αὐτὸς ἦτο ὁ ὠραῖος σωτὴρ τῆς Ἀμυμώνης — ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ βράχου τὴν τριαινὰν του, καὶ ἀπὸ τῶν τριῶν ὁπῶν ἃς αὕτη ἀφῆκεν ἐκεῖ, ἤρχισεν εὐθὺς ἐκρέον ἄφθονον καὶ διακρύπττον ὕδωρ. Ὅποια μαγεία! Ὁ Ποσειδῶν ἐπέστρεψε καὶ πάλιν παρὰ τὴν ἐκθαμβὸν φίλην του, καὶ τὸ καταπίπτον ὕδωρ ἤρχισεν ν' ἀναδίδῃ γλυκεῖς τόνους, μετατραπέντας βαθμηδὸν εἰς αἰθέριον ἄσμα συνοδευόμενον ὑπὸ ὁμίλων νυμφῶν, αἵτινες ἐπεφάνησαν ἐπὶ τῆς πεδιάδος καὶ τῶν πέριξ ὄρεων. Καὶ ἡ Ἀμυμώνη ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς πλατάνου παρεδίδετο ἐξαλλος εἰς τὸν προζένησαντα ὅλην αὐτὴν τὴν μαγείαν.

Μετ' ὀλίγον ἡ κοιλάς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς κατὰστασιν, μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ βράχος μετετράπη εἰς ὠραίαν πηγὴν, ἡ δὲ Ἀμυμώνη ἐκάθητο ἡδὴ περίλυπος παρὰ τὸν Ποσειδῶνα, τὸ μὲν μετανοῦσα διὰ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην στιγμὴν, τὸ δὲ λυπομένη διὰ τὴν μικρὰν αὐτῆς διάρκειαν. Ὁ κελὸς ἐν τούτοις θεὸς τῆς θαλάσσης παρέλαβεν αὐτὴν εἰς τὰ χρυσὰ του ἐνάλια θωμάτια, ἵνα ἐκεῖ τῇ χορηγίᾳ εὐδαιμονίαν διαρκεστέραν τῆς γῆνιου· εἴτε ὅμως ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀσταςίας, εἴτε ἐξ αἰτίας τῆς συζύγου του Ἀμφιτρίτης, δὲν διετήρησε τὴν φίλην του παρ' αὐτῷ ἐπὶ πολὺ· τὴν ἱκανοποίησεν ὅμως ἀρκούντως, μεταβαλὼν αὐτὴν εἰς ναιάδα νύμφην τῆς

ὠραίας τρικρούνου ἐν τῇ κοιλάδι πηγῆς, τῆς λαβούσης τὸ ὄνομα τῆς Ἀμυμώνης.

Καὶ ἔκτοτε ἡ κοιλάς ἀνέλαβε πάλιν διὰ παντός τὴν προτέραν αὐτῆς ὄψιν, καὶ τὰ πτηνὰ ἐπανέλαβον τὸ ἔσμά των, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκτοτε συνδυάζεται καὶ ὁ κρότος τοῦ ἀπὸ τοῦ βράχου ρέοντος ὕδατος.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ

## ΝΕΟΦΑΝΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗ ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΩΝ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὡς ἐπικρατοῦντα λοιπὸν μέτρα ἀνεγνώρισεν ὁ κ. Κ. πλὴν τοῦ Ἰαμβικοῦ 15σύλλαβου, τὸν τροχαϊκὸν 15σύλλαβον, οἷον: μέλος, τὸ σε οὐ προκόπτει, κόψε (το) καὶ ρίψε το· τὸν 12σύλλαβον ἰαμβικὸν τρίμετρον, οἷον: ὁ Ἑρὶς κι' ὁ Τιβέρις οἶκον ἐκλείσαν κι' ἐγὼ κ' ἡ πενθερά μου τὸν ἡμέτερον· τὴν ἰαμβικὴν καὶ τροχαϊκὴν τετραποδίαν καταληκτικὴν ἢ μὴ, οἷον: πᾶν ζῶον τὸ ὅμοιον ἐαυτῷ ἀγαπήσει — ὅταν ὁ θεὸς τὸ γέννημα, τὸ σκακὶν ὁ διάβολος — ὅσοι σκύλοι κούντουροι, ἴλοι ἡμέτεροι γαμβροὶ — ἐδωκάς σοι κ' ἐδωκάς μοι καὶ εὐλόγησεν εὖξο με· τὰς δύο τροχαϊκὰς διποδίας, οἷον κόπτε χρέος κόπτε λύπας· τὰς δύο δακτυλικὰς διποδίας, οἷον: μήτε τοῦ τρέχοντος, μήτε τοῦ διώκοντος, τὸν ὀκτασύλλαβον ὑπὸ τὸν τόπον: — 'υυ—'υυ—'υ οἷον: ὅπου φιλεῖς μὴ δανείζης κι' ὅπου ἀγάπης μὴ συχνάζης· τὰ ἀδιάγνωστα τέλος ὑπολανθάνοντα μέτρα τῶν παροιμιῶν ὑπ' ἀρ. 27, 54, 60, 61, μεθ' ὧν πρέπει ν' ἀναφθεῖται καὶ τὰ ὁμοιοτέλευτα καὶ αἱ παρηγήσεις ἐκεῖναι, αἵτινες μᾶς ἐξηγοῦσι τὴν κατόπιν ἐπελθοῦσαν μεταβάσιν εἰς τὴν ὁμοιοκαταληξίαν τῶν στίχων, οἷον: ὡς ἐδέξω τὰς τρυφὰς, δέξαι καὶ τὰς ἐκπληγὰς — ὁ κόσμος ἐποντίζετο καὶ ἡ ἐμὴ γυνὴ ἐστολίζετο — ἄλλοι τὰ σάγματα εἰς τὰ κατὰπετρα — ὁ ἐλεῶν ἄσκιν, χάνει φλα(σ)κίν.

Τὴν κορωνίδα ὅμως ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ τοῦ ἔργου του ἐπέθηκε διὰ τῆς ἀκριβοῦς καὶ ἐπιτυχούς ἐρμηνείας τῶν ἐνιαχοῦ μάλιστα δυσονήτων ἢ παντάπασι σκοτεινῶν παροιμιῶν, εἰς ἣν αὐτὸς εἴπερ τις καὶ ἄλλος διὰ τῆς βθεσίας γνώσεως τῆς νεοελληνικῆς ἦτο κεκλημένος. Ἐντὸυθα εἶνε ἄξιον τοῦ κόπου νὰ παρακολουθήσωμεν τὸν κ. Κ. βῆμα πρὸς βῆμα εἰς τὴν μελέτην αὐτοῦ. Διὰ τὴν ἀλλόκοτον ρῆσιν: ἀρ. 1. τῆς συλλογῆς: οἱ τέσσαρες τοὺς τέσσαρας κ' ἐνίκησεν ἡ θύρα, εὐρίσκει μετὰ τοῦ Κρουσίου μικρὰν διασάφησιν ἐν τῇ ἄλλως μωρῇ θεολογικῇ ἐρμηνείᾳ αὐτῆς παρὰ Σάθα ἐν μεσαιων. βιβλίῳ. τ. 5ῃ σελ. 554 ἐ. Ἡ παροιμία δηλοῖ ἀναμφιβόλως παιγνίδιον δρόμου· πρὸς τὴν ἐρμηνείαν: ὅταν οἱ δύο τετρακτύς τῶν ἐν αὐτῇ δρομέων εἰς ἐκατέρωθεν τῶν μερῶν ἀλλήλοις συμπλακτεῖν καὶ σταῖεν ἀλλεπαλλάλλοι καὶ συλληφθεῖεν πάντες λαμπροὺς ἀποραινόμενον καὶ νικητὰς ἐκείνους, τοὺς πρώτους ὑποσδήποτε λαβόντας τὴν βαλβίδα. Τῆς 2ας ὁ Ἑρὶς κι' ὁ Τιβέρις κτέ. ἀποδίδει κάλλιστὰ

τὸ νόημα διὰ τῆς γερμανικῆς wie du in den wald hineinrufst, soshallt es heraus. Τῆς 3ης εἶχον φίλον κηπουρὸν κ' ἐδίδουν αὐτῷ γέννημα καὶ ἐδίδου μοι λάχανα (τὸ μέτρον ἐσκοτίσθη) εὐρίσκω ἀνάλογον τὴν ἔννοιαν μὲ τὴν σημερινήν: βόθθα με, φτωχέ, νὰ μὴ γένω σὰν ἐσένα. — Ἡ 4η, 6η καὶ 7η ὅλον τὸ βόθιδιν κτέ — ἔργον τοῦ τελειώσαντος καὶ μὴ τοῦ ἐπιχειρήσαντος — ὡς ὁ κόσμος κ' ὁ Κοσμάς, δὲν παρέχουσι τι ἄξιον λόγου. — Ἡ 5η ἡ γῆ ὤμοσε τῷ οὐρανῷ μυστήριον οὐ κρυβᾶται, παρέχει ἓνα ἀνεξήγητον τύπον ῥήματος: κρυβᾶται. \* συγγρ. δὲν ἐπιδοκιμάζει τὸ κρύβεται διὰ μετρικούς λόγους: ἀλλὰ δι' αὐτοῦ κερδίζομεν, νομίζω, μίαν ἱαμβικὴν διποδίαν: μυστήριον οὐ κρύβεται, τὴν κυρίως δηλαδὴ παροιμίαν, ἐνῶ τὸ πρῶτον ἡμιστίχιον, ἔμμετρον καὶ τοῦτο, μένει ἀνεξάρτητον ὡς πρόλογος. Ὁ τύπος κρυβέται τῆς σημερινῆς γλώσσης δὲν θὰ ἦτο σύμμετρος πρὸς τὴν ἀρχαιοπρέπειαν τῆς παροιμίας. — Τῆς 8ης ἐμὲ χερεᾶ νερόν πνίγει με, καὶ τὸ ἄλλον ἔχε το! φαίνεται ἀρκούσα ἡ τοῦ συγγρ. ἐρμηνεία μετὰ τῆς παραβολῆς πρὸς τὸ παρὰ Σοφ. Ἀντιγ. 030 σφάττειν νεκρόν: ἀξιοσημείωτον εἶνε ἐνταῦθα, ὅτι ἡ παροιμία ἀνακαλεῖ πῶς τὴν ὑπὸ τοῦ Κρουσίου ἀναφερομένην ἐκ τοῦ Ἀριστοτ. Ἡθ. Νικ. VII 3 ὅταν τὸ ὕδωρ πνίγει, τί δεῖ ἐπιπίνειν! ἢν ὁ Βυζαντινὸς Μακάριος, ἔως πρὸς τὴν ἀνωτέρω δημώδη ἀποβλέπων, μετεσκεύασεν εἰς: ὅταν τὸ ὕδωρ πνίγη, τί δεῖ ἐπιπνίγειν; μετὰ τοῦ ἐπιμυθίου «ὅτι οὐ δεῖ ἐπεμβαίνειν τοῖς δυστυχούσιν.» Ἐν τῇ 10ῃ Ἐδανὰ ἰδῆς, οὐ μὴ εὐρη(ς), ὧδε νὰ ἦσαι καὶ νὰ ἰδῆς (τροχαϊκὴ τετραπ.), ἢν ὁ συγγρ. θεωρεῖ κακῶς παραδεδομένην, ζητητέον μᾶλλον, νομίζω, τὸ ἐξῆς νόημα: νὰ τὸν βλέπῃς ἐμπροστὰ σου καὶ νὰ μὴν τὸν εὐρίσκῃς, νὰ ἦσαι κοιτὰ τοῦ καὶ νὰ μὴν τὸν βλέπῃς! Ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία θ' ἀπῆται τὴν γραφὴν καὶ νὰ μὴ ἰδῆς ποδίζω ὡς ἐξῆς: ἐδὰ νὰ ἰδῆς οὐ μὴ εὐρης ὧδε νὰ ἦσαι καὶ νὰ μὴ ἰδῆς! (μετὰ τῶν εὐκέλων συνιζήσεων). — Ἡ 11η Κηπουρῷ συνέπ... λέγει. Νὰ ψυχὴ! φέρει εἰς ἀμνηχανίαν, διότι πῶς πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ ἡ ἀσαφὴς λέξις συνέπ...; Ὁ Κρούσιος ἀναγινώσκει συνεπόνουν, καθ' οὗ παρατηρεῖ ὁ κ. Κρουμππαχερ ὅτι τὸ χειρόγραφον ἀντιστρατεύεται, ἐν ᾧ πραγματικῶς, ὡς καὶ ἐγὼ ἐβεβαιώθην, καθαρὰ ἀναγινώσκονται αἱ συλλαβαὶ συνέπ... (μὲ τοῦτον τὸν τονισμόν) ἄλλως τὸ συμπονῶ ἐπὶ τῆς ἐδῶ ἀπαιτουμένης σημασίας πιστοῦται ὑπὸ τῆς νέας ἑλληνικῆς, καθ' ὅσον γνωρίζω (πρβλ. τὸ δημοτικὸν ποίημα τοῦ κ. Παλαμᾶ «οἱ δύο φτωχοί».) Ἀλλὰ καὶ τὸ συνέπλεον ἢ συνέπλευσα, ὅπερ ὁ συγγρ. πρὸς θεραπείαν προτείνει, δὲν ἀποδίδει καλλίτερα τὸ νόημα. Ὅτι ἡ παροιμιώδης τοῦ κηπουροῦ ἀγροικία χλευάζεται, ὡς ὁ Κρούσιος παρατηρεῖ, φαίνεται ἀποδεκτόν. Ἐγὼ ὅταν ἀντέγραψα τὴν παροιμίαν, ἀνέγνωσιν: συνέπινον, τὸ δὲ Νὰ ψυχὴ! ἐθεώρησα ὡς τὴν ἐπιφώνησιν τοῦ ἀκατεργάστου κηπουροῦ = πιε, ψυχὴ μου, ἀφοῦ εὐρήκεις! Ἡ παροιμία θὰ ἐφηρμοζέτο τότε εἰς ἀνθρώπους, περὶ ὧν καὶ ἡμεῖς λέγομεν: πάρ' τον σὸ γάμο, νὰ σοῦ εἰπῇ «καὶ τοῦ χρόνου!» — Ἡ 14η Ἡ σκύλα μας σπουδάζουσα κτέ. ἀξίζει νὰ τύχη μνείας διὰ τὴν ἀμετρήτου βάθους μωρίαν τοῦ θεολόγου αὐτῆς ἐρμη-

νευτοῦ (παρὰ Σάθα σελ. 568) «ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων ἡ πονηρὰ σπουδάζουσα τοῦ ἀνελεῖν τὸν Κύριον, τῆς δόξης ἀπετυφλώθησαν πάντες καὶ αὐτὴ καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς.» — Ἡ 12η Σαλοῦς κ' ὀξτγους (= ἐξέχους, ἐξεστηκότας τῶν φρενῶν) ὁ θεὸς οὐ(δὲν) κρίνει (ἱαμβ. τρίμετρος), ὡς καὶ ἡ 13η Πᾶν ζῶσιν κτέ. δὲν παρέχουσι δυσκολίαν. — Τὴν 15ην ὅσον καὶ ἂν ἐξέπεσε τὸ ὕνιν, βελόνην σώζει, ἢν ὁ σοφολογιώτατος Πλανούδης παραφράζει εἰς ὅσον ἂν ὕννης(!) ἐκπέσοι, βελόνη γοῦν γίνεται, ἡρμήνευσεν ὁ συγγρ. καλλίστα τὸ εὐμορφὰ εἰρημένον βελόνην σώζει σημαίνει φθάνει γὰρ μιὰ βελόνα. — Ἡ 17η Τεῦ Αὐγούστου τὰ δεκάλιτρα τὸν Μάιο ἀναζητοῦνται, ἐνθυμίζει κατὰ τὸν συγγρ. τὸν μῦθον τοῦ τέτιγος καὶ μήρυμκος. — Ἐν τῇ 18ῃ Ὁ Θεὸς καὶ τὰ ρούχα μερίζει καὶ τὴν κρυαδὰ εὐρίσκει ὁ συγγρ. τὴν κοινὴν λέξιν ρούχα σλαυικῆς καταγωγῆς. — Ἡ 19η Ταῦτα ἱερεῖς, μὲ συντυχάνετε, εἰσὶν οὐρανοῦ παλαίου ἀποκλάσματα, φέρει πάλιν εἰς ἀμνηχανίαν τί σημαίνει παλαιὸς οὐρανὸς καὶ τί εἶνε τὰ ἀποκλάσματα του; Καὶ ὁ Κρούσιος ματαιῶς ζητεῖ νὰ δώσῃ ἔννοιαν τινὰ εἰς τὴν ἀσαφῆ ῥῆσιν, ὑπονοῶν ἐξυπαρχῆς ταδε περιπου γεγραμμένα: ἱερεῖ, τὰ συντυχάνεις, ἐνι παλαιόρουχα (!), ἢ ἐνι ἀποκλάσματα. Ὁ συγγρ. λέγει πιθανώτερα ἐξηγῶν τὴν ὑπὸ τοῦ ἀντιγραφῆως παράλειψιν τῆς τελείας στιγμῆς μετὰ τὸ ἀποκλάσματα: θεωρεῖ δηλ. τὴν ἐπομένην (ὑπ' ἀρ. 20) παροιμίαν: μέλος τό σε οὐ προκόπτει, κόψε το καὶ ρίψε το (εὐαγγελικὴ ῥῆσις) ὡς τὴν ἐπεξήγησιν τοῦ: τὰ, ἱερεῖς, με συντυχάνετε. Ἐν τοῦτοις σκοτεινῇ μένει πάλιν ἡ φράσις παλαιὸς οὐρανὸς καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν σχέσις τῶν ἀποκλασμάτων. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἀπέδιδε πάντοτε ἀπεριόριστον σέβας πρὸς τοὺς σεμνοτύπους τοῦ θεολόγου. — Τὴν 21ην Εἶδομεν φαλακρόν, ἀλλὰ πάλιν νὰ φαίνεται ὁ μυελὸς του, ἐρμηνεύει ὁ συγγρ. οὐχὶ πιθανῶς = εἶδομεν φαλακρόν, ἀλλ' ἐν τοῦτοις ἰδοῦ φαίνεται καὶ ὁ μυελὸς του. Ἐρμηνευτέα νομίζω ὡς ἐξῆς: εἶδαμε φαλακρὸν, ἀλλὰ πάλιν νὰ φαίνεται ὁ μυελὸς του! δηλαδὴ τόσον φαλακρόν, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ μυελὸς του νὰ φαίνεται!; τ. ἔ. τόσο νὰ τὸ παρακάνῃ, ἐπὶ τῶν ὑπερβολικῶς τι ποιοῦντων κτλ. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὑποθέτει ἡ ῥῆσις καὶ ὡς παρὰ Σάθα φέρεται: εἶδα φαλακρόν, ἀλλὰ νὰ φαίνεται ὁ μυελὸς του, κακὸν εἶνε! (οὕτως καὶ ὅχι ὡς συγγρ. θέλει: εἶνε;) Ἡμεῖς λεγομεν: εἶδα κ' εἶδα, ἀλλὰ τόσο πάλιν!; Ἡ νεοελλ. μακρὰ μαλλιὰ, κοντὰ μυαλὰ, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν πρὸς τὴν ἐν λόγῳ. — Τῆς 23ης τὸν κακὸν ὅλοι χρεωστοῦντον, διετήρησε φαίνεται πιστότερον ὁ Πλανούδης (παρὰ Κούρτε ὑπ' ἀρ. 78) τὸν ἀρχικὸν τύπον: τῷ κλέπτῃ πάντες χρεωστοῦσι τὸν κακὸν (καί) τίς οὐ φοβεῖται, πρὸς ἣν παραβλητέα ἡ νεοελλ. παρὰ Κούρτε μνημονευομένη: τοῦ κ λ ε φ τ η καὶ τοῦ δ υ α σ τ η καθένος τοῦ χρωστάει. — Ἡ 24η Τὰ ἐκὰς τὸν προσκυνηματα ἄξια φάλας οὐκ εἰσιν: ἀλλὰ εἰς τόπον ὠφελοῦσι, ἂν καὶ φαίνεται πρὸς τὰ τῶν Βυζαντινῶν δουλικώτερα ἦθῃ μᾶλλον ἀρμόζουσα, ἔχει ὁμως τὸ διπλοῦν ἀνάλογόν της εἰς τὴν γερμανικὴν παροιμιολογίαν. — Τὴν 25ην Διπλοῦν σώζει καὶ μο-

ναπλοῦν οὐ σώζει, ἀναγνωρίζει ὁ συγγρ. ὡς ἀσαφῆ κατὰ τὴν παράφρασιν τοῦ Πλανούδη: ἀπλοῦν οὐκ ἐφικνεῖται καὶ διπλοῦν ἐφικνεῖται. Ἡ σημερινὴ παροιμία (παρὰ Κούρτε) λέγει: τοῦ χωριάτη τὸ σχοινὶ μόνον δὲν φθάνει, διπλὸ τοῦ περισσεύει. Ἀλλ' ἴσως τὴν ἀναλογίαν ταύτην ἐν γένει πρέπει νὰ παραβλέψωμεν καὶ μᾶλλον νὰ ζητήσωμεν τὸ νόημα: τὸ διπλοῦν εὐρίσκει τόπον, χωρεῖ, καὶ τὸ μόνον δὲν χωρεῖ! Ἡ σύγκρισις, φαίνεται, γίνεται μεταξύ πλουσίου καὶ πτωχοῦ, ὃν ὁ δεύτερος ἔχει περισσοτέρας ἀπαιτήσεις τοῦ πρώτου. — Ἡ 26 Τὸν αἰίδαρον ἐκούρευαν κτλ. μαρτυρεῖ τὴν παλαιότητα τῶν σημερινῶν ἀστείων ἐτοιμολογιῶν τοῦ γαιδάρου καὶ χαλῶα καὶ τῶν ὁμοίων. Ὁ συγγραφεὺς ὁρθῶς ἐρμηνεύει τὴν παροιμίαν, ἀναιρῶν τὸν Κούρτε. — Μετὰ τὴν 27ην Ὁψίμος υἱὸς οὐκ ὄφεται πατέρα, ἀρμαθίως παραβάλλει τὴν σημερινήν: οὐ ἀργομοίρη τὰ παιδιὰ τοῦ μαχαλά κοπέλια. — Ὡς πρὸς τὴν δυσερμηνευτοῦ 28ην Ποῖον ἄχουρον πομπεύουσιν, οὗτος ἀπὸ μιᾶς πομπῆς ἐν. παρατηρῶ μόνον, ὅτι τὸ πομπεύω (σήμερον=λοιδορῶ, κακολογῶ, καὶ πομπή=λοιδορία, κακολογία, ἀλλὰ καὶ αἰσχος ἢ τὸ ἐφ' ᾧ αἰσχύνεται τις) το μπ προσφέρεται ὡς ἐν γράμματι ἡδὴ παρὰ Μαλάλα εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας σελ. 300, 12 ἐκδ. Βόννης: καὶ πομπεύσας αὐτὴν (ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανὸς τὴν Ζηνοβίαν ἐπὶ δρομωναρίας καμῆλου). Ὅτι ἡ παροιμία δὲν εἶνε ὁρθῶς παραδεδομένη, ὡς ὁ συγγραφεὺς ὑπονοεῖ, μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τοῦ ἐπισκοπισθέντος ἱαμβικοῦ μέτρου τοῦ δευτέρου ἱμιστιχίου. Ἰσως δὲ τοῦτο πρέπει νὰ ἐκληρωθῇ ὡς ἀπάντησις εἰς τὸ πρῶτον, ἥπερ θεωρητέον ὡς ἐρώτησις. Πρὸβλ. π. χ. τὴν τοῦ Πλανούδη παροιμίαν παρὰ Κούρτε ὑπ' ἀρ. 126, ἣν ὁ Κρούσιος ὁρθῶς ἀναγινώσκει: Τίνα, παιδίον, ἀγαπᾷ; «τὸν δωρούμενόν μοι τι». — Ἡ 30η Ἐξωγονήθη ἡ ἁγία Σοφία μετὰ τῆς φο... τοῦ ἐλαίου, προσκόπτει πάλιν εἰς τὸν σκόπελον τῆς δυσαναγνώστου λέξεως, ἐν ᾗ ὁ συγγραφεὺς εἰκάζει ἔχνος τῆς λέξεως φορτοῦ. Φαίνεται μᾶλλον, ὅτι ὑπολανθάνει ἱσύλλαβος καὶ πρὸς συμπλήρωσιν αὐτοῦ θ' ἀπαιτεῖτο ἀντὶ τῆς δυσαναγνώστου μία μονοσύλλαβος λέξις, ἥτις ἴσως πρέπει νὰ κατασκευασθῇ ἐκ τοῦ νῦν ἄρθρου τῆς καὶ τῆς φο... (ἀνῶθεν φέρεται συγκεκομμένον τι, ὡς τρυ ἢ τρου). Τὸ νόημα θὰ ᾔτο: δὲν εἴμπορεῖ νὰ ζωογονηθῇ (φωτισθῇ, λάμπῃ) ἡ ἁγία Σοφία μετ' εὐτελὲς φῶς! ἐπὶ τῶν ἀπαιτούντων μεγάλην δαπάνην. — Τῆς 31ης Ἄν με ἐγλυτώσης, νὰ βάλω καὶ τὸ ἱμάτιν σου, εὐρίσκει ὁ συγγραφεὺς ὁμοίαν τὴν παρὰ Σάθα (σελ. 562) ἔρωγε καὶ τὰ ὄψριά μου καὶ πύει καὶ τὰ γενεῖα μου. — Τὴν 32αν Οἷος ἔχει πολὺν ἐλάδιν, βάνει καὶ εἰς τὰ λάχανα, ἐρμηνεύων ὁ συγγραφεὺς εὐρίσκει ὅτι σήμερον δὲν θεωρεῖται πολυτέλεια εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ λαδὶ στὰ λαχανα, διὸ προτιμᾷ νὰ διορθώσῃ «ἐλαίον» καὶ εἰς τοῦτο ἀποδίδει τὴν σημασίαν τοῦ ἡγιασμένου ἐλαίου, ὡς λέγεται καὶ «ἄρτος» ὁ ἐν τῷ ναφ' ἁγιαζόμενος. εὐχὴ δὲ πᾶς ἄρτος. Ἀλλὰ τοῦτο μοὶ φαίνεται ἀδύνατον, καθόσον μάλιστα οὐδὲν ἡγιασμένον ἐλαίον (τῆς ἀρτοκλασίας π. χ.) χρησιμοποιεῖται εἰς τὸ μαγειρεῖν, ἀλλὰ μένει

εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τὰς πρὸ τῶν εἰκόνων κανδήλας. Ἐπειτα δὲ δὲν πιστεύω ὅτι καὶ σήμερον ὁ πτωχὸς τρώγει τὰ λάχανα συνήθως μετὰ τὸ λάδι, καθὼς οὔτε πάντοτε μετὰ τὸ πιτῆρι, ἀλλ' οἰκονομεῖται προχειρότερα χωρὶς τὸ καρύκευμα τοῦτο τοῦτο, ὅπερ μαρτυρεῖ ἁπλῶς ἄνετον ζῶν. — Ἡ 33η Ἰήτε τοῦ τρέχοντος μήτε τοῦ διώκοντος, δὲν ἐρμηνεύεται νομίζω, καλῶς ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ λάθε βιώσας (zurückgezogenheit, neutralitaet) τ. ἔ. οὔτε τὸν ἄλλον νὰ βλάψω οὔτε ἐγὼ νὰ παθῶ τι μᾶλλον σαμῖνει: οὔτε ὁ ἑναὸς κερδίζει οὔτε ὁ ἄλλος, ἀλλὰ τις τρίτος ὠφελεῖται. Παράβαλε τὸ ἐπιμύθιον τοῦ γνωστοῦ ἀνεκδότου τοῦ Νασρεδδίν-χάτζια «ὁ καυχῆς γιὰ τὸ πᾶπλωμα». — Ἡ 34η καὶ 35η ἔχουσιν οὕτως: ὅταν ὁ θεὸς τὸ γέννημα, τὸ σακκὶν ὁ διαβολὸς — γλυκύν τὸ φάγει (καὶ πικρὸν τὸ χέσει. — Τῆς 36ης Κἂν πλούσιος κἂν πτωχὸς, αὐτὴν οὐ βάλλει, οὐ κοιμάται, ὁ νοῦς δὲν εἶνε: εἴτε πλούσιος εἴτε πτωχὸς δὲν εὐρίσκει ἀνάπαυσιν, ἀνδρὲν κατακλιθῇ πρὸς ὕπνον (jeder Mensch muss sich niederlegen um zu koennen), ἀλλ' ἐμπαίνει, ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀνισότης εὐρίσκει εἰς τὴν φύσιν ἀποτελεσματικὴν ἀντίπραξιν: καὶ ὁ πλούσιος δὲν εἴμπορεῖ ἄλλιως ν' ἀπολαύσῃ ὕπνον παρὰ κατακλινόμενος (τοῦτο σημαίνει καὶ σήμερον βκνω τὸ φτὶ), ὡς καὶ ὁ πτωχὸς, δὲν ὑπάρχει δηλ. κανεὶς εὐγενέστερος διὰ τὸν πλούσιον τρόπος, ἀλλὰ μόνον ὁ κοινὸς ἀνθρώπινος. — Διὰ τὴν 37ην Ἀπόψε τὰ ἄ κόντουρα καὶ αὐριον τὴν Ἀνάληψι, ἥτις εἶναι δίστιχον ἐκ δημῶδους θρησκευτικοῦ ποιηματικοῦ, ὡς τὰ ἡμέτερα χριστουγεννιάτικα καὶ τοῦ ἁγίου Ισακίου, φέρει ὁ συγγραφεὺς ὠραίαν διεξοδικὴν ἐπεξήγησιν. — Ἡ 38η Οἶδα, οὐκ οἶδα, γυνή, οὐ πλουτοῦμεν, κἂν ἂς φάγωμεν τὸ προζύμι, εἶνε ἀναλογος πρὸς τὴν ἡμετέραν «καὶ μετὰ πολλὰ μέσα καὶ μετὰ ὀλίγα μέσα». — Ἡ 39η Ἐδωκά σοι κ' ἐδωκῆς μοι καὶ εὐλόγησιν εὗζου μοι, ἐνθυμίζει βεβαίως τὴν ἰδιὴν μας ἐκφράσιν: πύραμε καὶ δώσαμε, καὶ σ' ἄλλα με γειά. — Ἡ 40η Ἄτυχος νεώτερος τὴν ἴδιαν χώραν κούρσευε, ἴσως ἀναγνωστῆα συμφωνότερον πρὸς τοῦ χειρογράφου τὴν γραφὴν (κούρευε): κούρευε, ὅπερ σημαίνει ὅχι μόνον κείρω, ἀλλὰ κείρω, ἀλλὰ καὶ περιφρονητικῶς καταλείπω, ἀμουζώνω, μετὰ τινος παρασημασίας τοῦ καταρᾶσθαι. — Ἐν τῇ 41η Σαρακηνὸς στὸ σπῆτιν σου, καὶ σὺ ὅπου θέλεις γύρευε, ἥτις (ὡς καὶ ἡ 65 Γέροντα Σαρακηνὸν γραμματα μὴ μαθαίνε) τὴν πρῶτην γένεσιν τῆς ἡμετέρας συλλογῆς ἀναφέρει εἰς ἐποχὴν προγενεστέραν τῆς 11ης ἐκατονταετηρίδος, εὐρίσκει ὁ συγγραφεὺς τὸ γυρεύω ἐπὶ τῇ παλαιότερᾳ τῆς σημασίᾳ τοῦ γυρίζω, περιφέρομαι. — Τὴν 42αν Πρὶν πινγῆς, δὲς τὸν ναῦλον, εὐλόγως ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ ἀρμυζούσαν καὶ εἰς τὸ στομα τῶν πολλῶν βαρύτατα φορολογουμένων ὑπνικῶν τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου. — Ἡ 43η Ὅσοι σῆλοι κούντουροι, ὅλοι ἡμέτεροι γαμβροὶ, κρύπτει ὁμοίαν εἰρωνείαν. — Τῆς 44ης Ἐγίνετ' ὁ ἐνάγων ἐναγόμενος, δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράδοξον τὸ ἐνάγω, διότι καὶ σήμερον λέγομεν ἐνάζω, ἡναζα (ὡς συνάζω, ἐσυναζα). — Ἡ 47η καὶ 48η ἔχουσιν οὕτως: Πρὶν ποταμοῦ τὰ ροῦχά σου σήκωσον! — Ποντικῶν βουλῶν κόψει κάτω.

— Ἡ 49η Εἰς τοῦ ἄλλου τὸ γυβέντισμα ἐξέβη τοῦ ἄλλου τὸ ἄλογον, εἶνε δυσνόητος. Ἄν γυβέντισμα σημ. κρέμασμα, μήπως τότε πρέπει ν' ἀναγνώσωμεν τὸ εὐλογον=ἡ εὐλογία, ὁ γάμος; ἐξήρητό τινος ἡ γαμήλιος συνοδία, ὅταν ἕνας ἄλλος ὠδηγεῖτο εἰς τὴν κρεμάλαν;). — Ἡ 50η Ἀπὸ κλέπτου κλέψον καὶ κρῖμα οὐκ ἔχεις (παρὰ Σάθρα: κλέψον ἐκ κλέπτου καὶ πάντως κρῖμα οὐκ ἔχεις) εἶχε φαίνεται κατὰ Κρούσιον ἀρχικῶς οὕτως ἐν μέτρῳ: Κλέψον ἐκ κλέπτου καὶ πάντως ἀμαρτίαν οὐκ ἔξε κτλ. — Ἡ 51η Ἐκεῖ ὅπου ἐμείναμεν ὅψε καὶ ὁ Ἰωάννης κί' ὄλοι ἐχόρευον (15σύλλαβος) εἶνε ἀγνώστου ἐννοίας: ἴσως λείπει ὁ συμπληρῶν δεῦτερο, στίχος. — Πρὸς τὴν 52αν Ἄλλος εὔρε τὸ λουτρὸν σάβουρον (=ἔδειον) καὶ οὐχ ἔχε ποῦ καθίσαι, παρὰβλάλει ὁ συγγραφεὺς ἐκ τῶν ἀνεκδότων τοῦ Ἱεροκλέους: Σχολαστικὸς κατὰ πρῶτην ἀνοίξιν τοῦ βαλκανείου εἰσελθὼν καὶ μηδ' ἕνα εὐρὼν εἶω, λέγει πρὸς τὸν δοῦλον αὐτοῦ· «ἐξ ὧν βλέπω, μὴ οὐ λούει τὸ βαλκανεῖον;» — Αἱ ἀκόλουθοι 53—57 εἶνε εὐνόητοι καὶ χαρίεσσαι· ἐάν σοι ἐλθῇ ἐν κελίῳ, ἐκδέχου καὶ ἐν ἄλλῳ (πρόβλ. ἐν κελίῳ δὲν ἔρχεται μόνον σου) — ἕως τὸ τρίτον καὶ ἡ ἀλήθεια (σήμερον ἐπιφωνεῖται εἰς παιγνίδια: καθε τρίτη καὶ καλὴ! πρὸς πίστωσιν ἀμφισβητουμένου καὶ ἐπανκληθέντος ρίμματος). — Οἱ δύο τὸν ἕνα πείθουν τὸν κ' οἱ τρεῖς καταπονοῦν τὸν (ἐξ αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἡ τριπλῇ συμμάχια δὲν ἐξασφαλίζει τὴν εἰρήνην). — σιγηροῦ στόματος Θεὸς ἐκδικητὴς — σιγηροῦ ποταμοῦ τὰ βόθρῳ γύρευε. — Ἡ 58η Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὁρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, εἶνε ὅπως διόλου σκοτεινὴ. — Πρὸς τὴν 60ην Ὡδε μένω καὶ ἄλλου φουρνίζω, παρὰβλάλει ὁ συγγραφεὺς τὴν νεοελληνικὴν, ἄλλου χτυπάει τὸ νερό καὶ ἄλλου βροντᾷ: ὁ μῦθος. — Ἡ 61η μνημονεύει τὸν Ἡρακλέα: Πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς ἐκείνος· ὁ συγγραφεὺς παρὰβλάλει τὴν νεοελληνικὴν, ἄλλοι στὸν ἀντρεωμένο, σὺν τὸν πιάσουν δύο σπασμένοι. — Τὴν 62αν Κλέπτῃς κλέπτῃν προυσχωτὰ λουκάνικα πωλεῖ καμπανοῦ καὶ ὅσα θέλεις, θεωρεῖ ὁ Κρούσιος μετὰ πολλῆς πιθανότητος ὡς συγκεκλιμένην ἐκ προλόγου καὶ ἐξ ἐπιλόγου, ὅστις πάλιν σύγκειται ἐκ τῆς παρακειλεύσεως τοῦ ἀγοραστοῦ καμπανοῦ! (=ζύγιασε) καὶ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ πωλητοῦ καὶ ὅσα (=πόσα) θέλεις;» Τοιαύτη εἶνε καὶ ἡ ἀρχαία ρῆσις κατὰ Κρούσιον: Χαίροις, Ὑψιπύλη, φίλη! — Τοὺς ἐμοὺς κορύμβους πλέκω! πρὸς ἣν ἀντιστοιχεῖ πληρέστατα καὶ ἡ ἰδική μας: Καλὴ μέρα, Ριάννη! — Κουκλιά σπέρνω! Ὁ συγγραφεὺς εὐρίσκει τὸν τύπον καμπανοῦ παρὰξενον, διότι μόνον τὸ καμπανίζω ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Δοκαγγίου. — Αἱ ἀκόλουθοι μέχρι τῆς 70ῆς ἐχρυσιν ὡς ἐξῆς: ἔπιεν ὁ πτωχὸς κρασίτιζιν κ' ἐλησμονήσῃς τὸ χρέος (του). — Ἡ γραμμά τὸ μεσοχείμωνον τετραγγυροῦν ἐζήτει—ὁ κακὸς εἰς τὸ ψωμὶν σου μοῖρπν οὐκ ἔχει—ὁ ἐλεῶν ἀσκίον, χάνει φλακίον—πρωφωνοῦμαί σοι, πτωχέ· τὸ σακκίον σου πώλησον καὶ τὴν ἐορτήν σου διαβίβασον (πρόβλ. τὸ ἡμέτερον: ἡ φτώχεια θέλει καλοπέρασι) — εἰ τι ἐμβαίνειν (=εἰ) τὸν παπᾶν, ἐμβαίνει καὶ τὸν διάκονον (ἐρμηνευτέον μάλλον: ὁ ἕνας βοηθεῖ τὸν ἄλλον) πρόβλ. τὸ ἡμέτε-

ρον: κόρακας κοράκου μάτια δὲν βγάζει)— ὅσα κοιμάται ὁ λαγῶς, δράμειν το θέλει.

Τοιαύτη εἶνε ἡ ἐργασία τοῦ κ. Κ., ἥς τὴν χάριν καὶ κριτικὴν δεινότητα δὲν ἦτο δυνατόν ἐν τῇ παρούσῃ ἀναλύσει νὰ καταδείξω ἐναργῶς, μάλλον δὲ προσεπλάθησα νὰ καταστήσω καταληπτόν τὸ περιεχόμενον καὶ τὸν καθόλου σκοπὸν. Τὰς ἀρετὰς ἐκείνας θὰ γνωρίσῃ καὶ θὰ καρπωθῇ τις ἐξ αὐτῶν, ὅστις αὐτὸ τὸ πόνημα τοῦ συγγραφέως καταστήσῃ ἰδίας μελέτης ἀντικείμενον, ὅπερ διὰ πολλοὺς ἐκ τῶν νεωτέρων φιλολογοῦντας, καὶ μὴ πρὸς τὰ μεσαιωνικὰ πάτρια ψυχρῶς διακρινόμενος, ἐκ ψυχῆς εὐχομαι. —σ—

## ΤΟ ΕΡΥΘΡΟΝ ΑΝΘΥΛΛΙΟΝ

(Διήγημα ρωσσικόν τοῦ Βουσεμόλοφ Γαρεν)

— Ἐν ὀνόματι τῆς αὐτοῦ αὐτοκρατορικῆς μεγαλειότητος, τοῦ τσάρου Πέτρου τοῦ Πρώτου, εἰσποιοῦ τὴν ἐποπτείαν τοῦ οἴκου τούτου τῶν τρελλῶν!

Αἱ λέξεις αὗται ἐλέχθησαν δι' ἡγή:ας καὶ κωδωνιζύτης φωνῆς. Ὁ γραμματεὺς τοῦ φρενοκομείου, ἐγγράφων τὸν φωνάζοντα ἀσθενῆ εἰς τὸ μέγαλον βελίον τοῦ φρενοκομείου, ὅπερ κατέκειτο ἐπὶ μεγάλης ἐπίσης τραπέζης, ἐν ἡδύνατο νὰ κρατῇ τὸ μειδίημα. Ἀλλὰ οἱ δύο νέοι, οἱ συνοδεύοντες τὸν ἀσθενῆ, δὲν ἐγέλω, οὗτοι μόλις ἐκρατοῦντο εἰς τοὺς πόδας των μετὰ δύο ἡμερονοκτίων, ἐντελῇ ἀγρυπνίαν, προσέχοντες τὸν παρὰφρονά, ὃν πρὸ μικροῦ μετέφερον διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Εἰς τὸν προτελευταῖον σιδηροδρομικὴν σταθμὴν ὁ ἀσθενὴς κατελήφθη ὑπὸ μανίας, καταέσχισε τὰ ἐνδύματά του, καὶ ἀνυσύχει· ὁ ὁδηγὸς τοῦ σιδηροδρόμου, ἔφερε τὸν σωφρονιστικὸν μανδύαν καὶ κλέττεκε τὸν χωροφύλακα κατῶθαι τῇ βοηθείᾳ τούτου νὰ φορέσωσιν αὐτὸν εἰς τὸν ἀσθενῆ. Οὕτω δεσμευμένων σχεδὸν τὸν μετέφερον εἰς τὴν πόλιν, καὶ οὕτως ἔχοντα τὸν ἀφῆκαν εἰς τὸ θεοαπευτήριο.

Ὁ ἀσθενὴς ἦτο φοβερὸς τὴν θέαν. Μεσῶ τῶν κατασχισμένων ἐνδυμάτων του, σχισθέντων κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραφροῦν, καὶ τῶν δεσμευμένων ὑπὸ τοῦ σωφρονιστικοῦ μανδύου χειρῶν του, με τοὺς μακροὺς ἱκαντας, ἐφαίνετο τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του. Μεγάλαι χειρὶδες συνεκράτουσαν τὰς χεῖρας του ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ προσεδένοντο ὑπισθεν. Οἱ φλογισμένοι, καὶ υπερμέτρως ἀνοικτοὶ ὀφθαλμοὶ του, (εἶχε δέκα ἡμέρας νὰ κοιμηθῇ), κατεῖχοντο ὑπ' ἀκαταλήπτου καιούσης τινος λάμψεως, ἐνῶ νευρικός σπασμὸς ἐκίνοι τὰ κάτω χεῖρά του, ἡ ἀτακτος καὶ μακρὰ κόμη του ἐνάλυπτεν ἀτάκτως τὸ μέτωπον του. Με ταχεὰ δὲ καὶ βιρέα βήματα, ἐβάδιζεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ γραφείου, περιέγως παρατηρῶν τὰ παλαιὰ ἐρμάρια μετὰ τὰ χαρτὰ, καὶ τὰ ἀνάκλιτρα, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν προσητένιζε τοὺς συνδ. ὡς του.

— Γνωρίζω, γνωρίζω κάλλιστα. Ἡμῶν πρὸ δύο ἐτῶν ἐδῶ μαζὺ σας. Ἐπεσκέφθημεν τότε τὸ κατάστημα τοῦτο. Τὰ γνωρίζω ὅλα καὶ θὰ σὰς εἶνε δύσκολον πολὺ νὰ με ἀπατήσῃτε, εἶπεν ὁ ἀσθενὴς καὶ ἐστρεψε πρὸς τὴν θύραν. Ὁ φύλαξ τὴν ἐκλείσε καὶ ἔστη πρὸ αὐτοῦ. Οὗτος, μετὰ μεγίστης ταχύτητος, ἐξῆλθε τοῦ γραφείου καὶ σχεδὸν τρέχων, διηυθύνθη δεξιὰ εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν ἐκ ψυχικῶν νοσημάτων πασχόντων. Οἱ σύνοδοι του μόλις ἐπρόφθασαν νὰ τρέξωσι κατόπιν του.

— Σήμανε, εἶπεν εἰς τὸν θυρωρὸν, διότι δὲν μπορῶ νὰ σημάνω, μοῦ ἔχετε δεμένα τὰ χεῖρα.

Ὁ θυρωρὸς ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ οὕτως μετὰ τῶν συνοδῶν του εἰσῆλθον εἰς τὸ θεραπευτήριον.

Τὸ θεραπευτήριον τοῦτο, ἦτο μέγαλον λιθόκτιστον παλαιὸν οἰκοδόμημα. Δύο μεγάλαι αἵτουσαι, ἡ μία χρησιμεύουσα ὡς